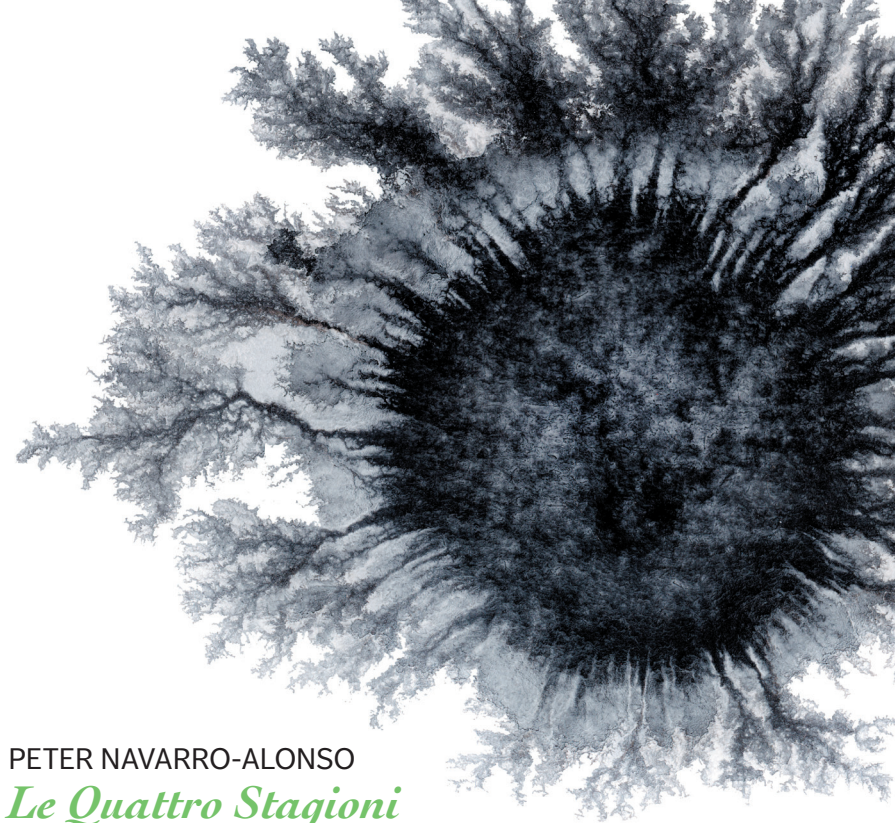

PETER NAVARRO-ALONSO

Le Quattro Stagioni

Alpha · Ekkozone · Mathias Reumert

PETER NAVARRO-ALONSO

Le Quattro Stagioni

Alpha

Bolette Roed, *recorder*

Peter Navarro-Alonso, *saxophone*

David Hildebrandt, *percussion & vibraphone*

Ekkozone *conducted by Mathias Reumert* *

Violin – Monika Malmquist (concertmistress), Sarah McClelland, Sophia Bæk,
Christian Ellegaard, Helena Højgaard Nielsen, Bodil Rørbech, Benedikte Thyssen

Viola – Katrine Bundgaard, Anne Søren

Cello – Johan Krarup, Marie Louise Lind

Double bass – Meherban Gillett, Mads Lundahl Kristensen

Le Quattro Stagioni (2014)* 25:44

Concerto Grosso for Alpha and amplified strings

1	I. La primavera.....	6:36
2	II. L'estate	6:32
3	III. L'autunno.....	7:05
4	IV. L'inverno.....	5:31

Concerto in Si minore (2017)..... 17:06

per flauto dolce, sassofono e vibrafono

5	#1.....	5:13
6	#2	2:52
7	#3	4:17
8	#4	4:44

Total: 42:50

World premiere recordings

PETER NAVARRO-ALONSO: LE QUATTRO STAGIONI

All the fundamental building-blocks of music have long since been invented. The crucial thing is how they are to be combined. There is therefore nothing invidious about writing new music that directly uses, builds on or refers to older music. And there is thus no distance or irony in play either when Peter Navarro-Alonso writes brand new music over one of the world's best known musical works, Vivaldi's *Le Quattro Stagioni* – The Four Seasons. He quite simply uses the available material in his own original way, and such that he feels that it works and sounds good.

Peter Navarro-Alonso is both a saxophonist and organist, and not least as an organist has played a lot of Baroque music, which he greatly appreciates; and like many other contemporary composers he sees many features shared by Baroque and modern composition music. With the two works on this album he approaches Baroque music in two different ways.

Le Quattro Stagioni is a tribute to Vivaldi in particular and to the fantastic work which *The Four Seasons* in fact is, regardless of how it has been used and misused – from nature documentaries to cellphone ringtones. Navarro-Alonso directly uses many quotations from Vivaldi, to various extents and modulated in different ways.

Concerto in Si minore is more generally inspired by some of the most characteristic features of Baroque music, which Navarro-Alonso examines more closely in a present-day light and with a point of departure in another Vivaldi work, the concerto for four violins RV 580. *Si minore* is a kind of counterpart to *Quattro Stagioni*, composed for a small ensemble (Alpha), without strings. Both works are influenced, however, by Navarro-Alonso's great interest in classic electroacoustic effects such as delay, loop, acceleration and deceleration. In *Si minore* he directly uses tape and loop pedal in three of the movements; in *Quattro Stagioni* he imitates the effects acoustically.

Le Quattro Stagioni – The Four Seasons

A few years ago Peter Navarro-Alonso and his trio Alpha were invited to a Baroque music festival in Poland, and were presented there with a challenge from the Baroque ensemble Arte dei Suonatori – whether they could create something together around *Summer* from Vivaldi's Seasons. Navarro-Alonso took up the challenge and arrived at something that turned out to

work well for the trio and the Baroque ensemble. Afterwards it seemed reasonable to go on with the rest of Vivaldi's *The Four Seasons*. Alpha has for several years now had the work in its regular concert repertoire, with the trio supplemented with strings from the Danish ensemble Ekkozone under the direction of Mathias Reumert.

Vivaldi's *Le Quattro Stagioni* consists of four small violin concertos with three movements in each, and with each concerto a small seasonal poem is linked – the so-called sonnets, which can

be read as a very specific programme for the music. In Navarro-Alonso's version of the Seasons there is only one movement for each season; on the other hand he has quite freely used motifs and other material from various movements within each season by Vivaldi – in some places more clearly than in others. In addition Navarro-Alonso has also drawn inspiration from the sonnets.

By juxtaposing the trio with a string ensemble, Navarro-Alonso can be said to have transformed Vivaldi's solo concertos into another of the concerto forms of the Baroque, the *concerto grosso*, in which a small ensemble is combined with a larger ensemble. He has found a number of points of contact between the Baroque ensemble and the solo trio; on one hand, points where they duplicate each other in surprising ways, and on the other, places where they stand as stark contrasts to each other. Finally, with his four movements he approaches the archetype for major orchestral works, with a quick first movement, a wild, scherzo-like second movement, a calm adagio-like third movement and a quick final movement.

In **La primavera** (Spring) we experience a development from an incipient budding to an intense discharge at the end, with a couple of troughs along the way. The parallel to the spring, when everything is budding, is clear. Strings and percussion are both very prominent in the soundscape, and the strings play staccato. The movement is intense and insistent. Like spring flowers that refuse to be stopped by the still slightly frozen soil.

The movement begins with a still quiver – perhaps a purling stream? Gradually the music grows in intensity, several percussion instruments join in, the juices rise, everything is growing. Suddenly all is still, the quivering sound from the beginning stands alone, until two 'flutes' (one is a saxophone in the high register) engage in a duel, like two blackbirds singing in competition – in melodic fragments that are easily recognizable from the first movement of Vivaldi's *Spring*. The music swells again beneath them, until a quiet interlude in the strings (with roots in Vivaldi's third movement) prepares the way for a last tumultuous discharge; a warning of the violent storm that breaks out in *Summer*.

L'estate (Summer) is one long evocation of the terrible storm that Vivaldi depicts in the third movement of *his* southern summer, with the related sonnet: "The lightning strikes with thundering salvoes of hailstones, destroying the corn and bending great trees to the ground."

In this movement, which as mentioned is the seed of the whole composition, Navarro-Alonso is closest to Vivaldi's original; the strings exclusively play Vivaldi notes, The trio plays alternately *with* the strings and *against* the strings, in a kind of call-and-response. In many places the two

solo winds and the percussion both imitate the motion of the strings in very fascinating ways, for example in some descending passages where the percussion more or less copies the melodies of the strings.

The movement begins exactly like Vivaldi's third movement, with the surging summer storm. Quickly the strings are supplemented and reinforced by the solo winds and percussion, and the intensity grows. Midway, the music – or the storm – moves all the way into the absurd with the saxophone's wild honking, but still with clear reminiscences of the Vivaldi original. It gets wilder and wilder; the music almost breaks up; the string movement appears again and restores a little order to things, but the soloists are not about to submit to such discipline, and the movement grows violent again towards the ending. The storm is unrelenting.

In **L'autunno** (Autumn) we meet a quite different, inward and subdued atmosphere – an autumnal melancholy in brown and orange and grey-flecked shades. And with secrets and intimations, small motifs that hide in the grey swirl and have the feel of something familiar: striking themes from Vivaldi's autumn movements are quoted in modulated form. A certain distance is created.

The beginning of the movement, for the strings alone, is based on the opening themes from Vivaldi's third movement, but at a much reduced tempo. The solo trio takes over, with the theme from Vivaldi's lamenting second movement, but in different tonal robes. Vibraphone and saxophone evoke a fundamental melancholy. The strings soon join in again, to some extent starting over on their introduction. In the last third of the movement the soprano flute improvises freely over an autumn sound plateau based on material drawn from Vivaldi. The dancing ecstasies over the yield from harvest and hunt that we find in Vivaldi's first and third movement are not included here. For Navarro-Alonso the autumn melancholy has descended over everything.

L'inverno (Winter) depicts the icy cold and the turbulent whirling of the snowflakes with small figures that lash out in all directions and yet continue whirling in rings. All the way through the movement Navarro-Alonso plays with quotations from Vivaldi's winter movements, more or less distorted but often quite recognizable. He creates a wanton, circus-like mood that develops all the way into a virtuosic frenzy. The strings contribute Vivaldi music (as in *Summer*), which the solo trio distorts and turns inside out. As with Vivaldi it is here at the end that the soloists are allowed to unfold a wild virtuosity.

Concerto in Si minore

The work is entirely without strings, for Alpha alone (flute, saxophone and vibraphone), written especially for this album, as another way of approaching Baroque music and at the same time an exploration of the many possibilities of the trio format in combination with electroacoustic effects. *Si minore* means B minor and the title refers to Vivaldi's concerto for four violins in B minor, RV 580, from his opus 3, which consists of a total of twelve violin concertos with varying numbers of solo violins. But it is only in the fourth movement of the work that Navarro-Alonso uses Vivaldi's music directly.

In **Si minore 1** we clearly sense a familiar Baroque-like chord cycle, although the tempo is slow. The movement is a kind of fantasia over the harmonic basis of Baroque music and in fact consists of nothing but a chord sequence. But the chords are delivered with a very beautiful, simple, soft sound at once full and crystal-clear.

The sound recalls that of a harmonium, where the sound seems drawn out of the instrument. However, it is a vibraphone that plays a chord sequence from Vivaldi on which Navarro-Alonso has elaborated. First the chord sequence was recorded on tape with the music read backwards (i.e. the last bar first then the second-last bar etc.); then the recording was reversed (so the bars come in the right order), and this 'inversion' is then played while the vibraphonist plays the notes live. This produces a quite special combination of sound created with an instrumental attack and sound that simply grows out of itself. Fascinating and trance-like. One hardly notices the flute and saxophone, which are only used to add colour to the timbre.

Si minore 2 is a tour de force for several layers of vibraphones – and soon also for saxophone and flute. The movement has nothing to do with Vivaldi but much to do with Philip Glass and minimalism, with its minimal displacements within a constant repetition of small figures and sequences. As in the first movement a trance-like state arises, but in a quite different way. Although there is no reference to Vivaldi, there is nevertheless a clear reference to a characteristic feature of Baroque music in general: frequent use of motifs or chord sequences that run in rings and with a fixed pulse – what with an apt expression has been called “cyclical Baroque”.

The movement begins with a quite simple motif seesawing between two notes (of a minor third), and this little musical building block is gradually unfolded in larger intervals and arpeggios and in ever-growing layers. With the aid of a loop pedal the vibraphonist records himself as he

plays, and immediately afterwards plays the loop back; the movement has up to six vibraphone layers. The constant perpetual motion gradually also brings in the other two instruments, which add more colours to the timbre and with their attacks emphasize the staccato-like and thus the strongly rhythmic element.

Si minore 3 plays with the fact that in Baroque music, shifts among the parts (polyphony) are conducive to flexibility, accentuation and forward drive. Navarro-Alonso turns this around – here the rhythmic displacements produce a strange hovering or floating sensation, along with beautiful, simple sounds and chords.

The movement begins with just a single repeated note on the vibraphone. It is played in octaves, and gradually more notes join it, also in the winds, constantly rhythmically staggered. It is very difficult to pin down a basic pulse, despite the slow tempo and an apparently fixed metre. In the end the notes thin out again and die away. The distinctive sound is created by the trio playing in a dry staccato throughout, but at the same time a parallel tape is running, doubling all the notes and thus produces lots of reverb.

Si minore 4 is the only purely acoustic movement, and here Navarro-Alonso uses direct quotations from the first movement of the Vivaldi concerto, transformed to a greater or lesser degree. The three parts play alternately together, staggered or against one another – in other words contrapuntally, with another of the characteristics of Baroque music.

It begins with a single little motif in descending motion, which alternates and circles in syncopation among the three soloists. It develops in several rounds and directions, incorporating ever-new fragments of quotations. The movement – and thus the whole work – ends with everything unified in a clear, unambiguous reference or 'homage' to Baroque music.

Klaus Møller-Jørgensen, 2017

Alpha

Peter Navarro-Alonso, Bolette Roed, David Hildebrandt

Alpha is a unique Danish ensemble, founded by Bolette Roed (recorder), Peter Navarro-Alonso (saxophone) and David Hildebrandt (percussion) who all graduated from the soloist class at the Royal Danish Academy of Music, Copenhagen. As early as in 2003, they were the first to explore this instrument combination, attracted by its many possibilities. Alpha was an immediate success and became double prize winner in the Danish Radio's Chamber Music Competition in 2006 and they have been finalists in many international competitions while all of their CDs have been nominated for P2 Prisen, the Danish Music Awards for Classical music. Alpha was also nominated for the Nordic Council's Music Prize in 2009. For Dacapo the trio has released the CD 'Through the looking glass' with new interpretations of known works by Per Nørgård, Poul Ruders, Hans Abrahamsen og Bent Sørensen as well as their debut CD 'Alpha'. Alpha is releasing the Goldberg Variations and a CD of pure improvisation in 2018.

Ekkozone was formed in 2013 and quickly became a household name at Copenhagen Jazz-house. Ekkozone stands for classical avant-garde, minimalism and cross-over, consisting of Scandinavian and British musicians in various formations, led by percussionist and conductor Mathias Reumert. Enjoying a special connection with the music of Steve Reich, Ekkozone has performed *Music for 18 Musicians* several times, e.g. in 2013 at Northern Europe's largest music event, Roskilde Festival. Ekkozone's previous recordings for Dacapo Records feature the music of Danish composers Karsten Fundal on 'Ekkozone performs Karsten Fundal' and Axel Borup-Jørgensen, 'Axel Borup-Jørgensen: Viola Works'.

Danish percussionist, performer and conductor **Mathias Reumert** (b. 1980) lives and breathes contemporary classical music. As an in-demand soloist, he explores brand new percussive territory while remaining a committed interpreter of yesterday's masterworks by composers such as Xenakis, Stockhausen, Henze and Donatoni. As creator and leader of the highly acclaimed crossover ensemble Ekkozone, he explores the borderlands between classical, world and experimental music.

PETER NAVARRO-ALONSO: LE QUATTRO STAGIONI

Alle musikkens grundlæggende byggesten er for længst opfundet. Det afgørende er, hvordan man sætter dem sammen. Derfor er der intet odiøst i at skrive ny musik, som direkte bruger, bygger på eller referer til ældre musik. Og derfor er der heller ikke nogen distance eller ironi på spil, når Peter Navarro-Alonso skriver helt ny musik over et af verdens mest kendte musikstykker, Vivaldis *Le Quattro Stagioni* – De fire Årstider. Han bruger ganske enkelt det foreliggende materiale på sin egen originale måde, og så han selv oplever at det svinger og klinger godt.

Peter Navarro-Alonso er både saxofonist og organist og har ikke mindst som organist spillet masser af barokmusik, som han sætter stor pris på. Og som mange andre nutidige komponister ser han mange fællestræk mellem barok og moderne kompositionsmusik. Med de to værker på dette album går han til barokmusikken på to forskellige måder:

Le Quattro Stagioni er en hyldest til særligt Vivaldi og til det fantastiske værk, som *Årstiderne* faktisk er, uanset hvad det er blevet misbrugt til, fra naturprogrammer til ringetoner. Navarro-Alonso bruger direkte masser af citater fra Vivaldi, i forskelligt omfang og moduleret på forskellig vis.

Concerto in Si minore er mere generelt inspireret af nogle af barokmusikkens mest karakteristiske træk, som Navarro-Alonso undersøger nærmere i et nutidigt lys og med udgangspunkt i et andet Vivaldi-værk, koncerten for fire violiner, RV 580. *Si minore* er nærmest et modstykke til *Quattro Stagioni*, skrevet for lille ensemble (Alpha), uden strygere. Begge værker er dog præget af Navarro-Alonsos store interesse for klassiske elektroakustiske effekter som delay (forsinkelse), loop (båndsløjer) og hastighedsforskydninger. I *Si minore* bruger han direkte bånd og loop-pedal i tre af satserne; i *Quattro Stagioni* imiterer han effekterne akustisk.

Le Quattro Stagioni – de fire årstider

Peter Navarro-Alonso og hans trio Alpha var for nogle år siden inviteret til en barokmusikfestival i Polen, og her fik de en udfordring fra barokensemblet Arte dei Suonatori – om ikke de kunne lave noget sammen omkring *Sommeren* fra Vivaldis årstider? Navarro-Alonso tog udfordringen op og fandt frem til noget, der viste sig at fungere godt for trioen og barokensemblet. Efterfølgende var det oplagt at gå videre med resten af Vivaldis *Årstiderne*. Alpha har således allerede

i flere år haft værket på sit faste koncertrepertoire, hvor trioen så er udvidet med strygere fra ensemblet Ekkozone under ledelse af Mathias Reumert.

Vivaldis *Le Quattro Stagioni* består af fire små violinkoncerter med tre satser i hver, og til hver koncert er der knyttet et lille årstidsdigt, de såkaldte sonetter, der kan læses som et ret specifikt program for musikkens forløb. I Navarro-Alonsos udgave af årstiderne er der kun én sats for hver årstid; til gengæld har han ganske frit brugt motiver og andet materiale fra forskellige satser inden for hver årstid hos Vivaldi. Nogle steder mere tydeligt end andre. Desuden har også Navarro-Alonso ladet sig inspirere af sonetterne.

Ved at sætte trioen over for et strygerensemble kan man sige, at Navarro-Alonso har omformet Vivaldis solokoncerter til en anden af baroktidens koncertformer, concerto grossoen, hvor et lille ensemble bliver stillet over for et større ensemble. Han har fundet en række klanglige mødesteder mellem barokensemblet og solotrioen, dels steder hvor de doublerer hinanden på overraskende vis, dels steder hvor de står som stærke kontraster over for hinanden. Endelig læner han sig med sine fire satser op ad arketyper for større orkesterværker, med en hurtig 1. sats, en vild, scherzo-agtig 2. sats, en rolig adagio-lignende 3. sats og en hurtig finale.

I **La primavera** (Foråret) oplever vi en udvikling fra det svagt spirende til en voldsom udladning til sidst, med et par bølgedale undervejs. Parallellen til foråret, hvor alting spirer frem, er oplagt. Både strygere og slagtøj ligger meget højt i toneleje, og strygernes spiller staccato. Satsen er intens, pågående og insisterende. Som forårsblomsterne, der ikke lader sig stoppe af den endnu let frosne jord.

Satsen begynder med en stillestående sitren – måske et rislende vandløb? Efterhånden vokser musikken i intensitet, flere slagtojsinstrumenter kommer til, safterne stiger, alting gror. Pludselig bliver der stille, den sitrende lyd fra begyndelsen står alene et øjeblik, indtil to "fløjter" (den ene er en saxofon i højt register) indleder en duel, som to solsorte der synger om kap – på melodistumper, der er let genkendelige fra 1. sats af Vivaldis forår. Musikken vokser igen under dem, indtil et tyst mellemstil i strygernes (som har rod i Vivaldis 3. sats) indvarsler en sidste, voldsom udladning; et forvarsel om det heftige uvejr, der bryder ud i *Sommeren*.

L'estate (Sommeren) er én lang udpensling af det forfærdelige uvejr, som Vivaldi skildrer i 3. sats af sin sydlandske sommer, med den tilhørende sonet: "Lynet slår ned med dundrende salver af hagl, ødelægger kornet og strækker store træer til jorden."

I denne sats, der som nævnt er anledning til hele kompositionen, er Navarro-Alonso tættest på Vivaldis original, strygerne spiller udelukkende Vivaldi-noder. Trioen spiller skiftevis *med* strygerne og *imod* strygerne, i en slags *call-response*-vekslen. Og både de to soloblæsere og slagtojet imiterer mange steder strygernes bevægelser på ganske fascinerende vis, fx i nogle faldende bevægelser, hvor slagtojet nærmest kopierer strygernes melodier.

Satsen begynder fuldstændig som Vivaldis 3. sats, med det frembrusende sommer-uvejr. Hurtigt bliver strygerne suppleret og forstærket af soloblæsere og slagtoj, intensiteten stiger. Midtvejs ryger musikken – eller uvejret – helt ud i det absurde med saxofonens vilde båt-lyde, men stadig med tydelige reminiscenser af Vivaldis forlæg. Det bliver vildere og vildere, musikken går næsten i opløsning; strygernesatser dukker op igen og får lidt orden i sagerne, men solisterne lader sig ikke sådan disciplinere, og satsen udarter igen voldsomt mod slutningen. Det er uvejret i 10. potens.

L'autunno (Efteråret) møder vi en helt anden indadvendt og afdæmpet stemning – en efterårsmelankoli med brune og orange og gråmelerede farvenuancer. Og med hemmeligheder og antydninger, små motiver der gemmer sig i den grå malmstrøm og som har skær af noget bekendt: Markante temaer fra Vivaldis efterårssatser bliver citeret i moduleret form. Der skabes en vis distance.

Begyndelsen af satsen, for strygerne alene, er baseret på åbningstemaet fra Vivaldis 3. sats, men i stærkt nedsat tempo. Solotrioen overtager, med temaet fra Vivaldis klagende 2. sats, men i andre klanglige gevanter. Vibrafon og saxofon skaber en sørgmodig grundtone. Strygerne kommer snart med igen, de begynder til dels forfra på deres indledning. I den sidste tredjedel af satsen improviserer sopranino-fløjten frit hen over et efterårsklangtæppe, ud fra materiale hentet hos Vivaldi. Den dansante glædesrus over høst- og jagtudbyttet, som præger Vivaldis 1. og 3. sats, er ikke med her. Hos Navarro-Alonso har efterårsmelankolien afdæmpet sig over det hele.

L'inverno (Vinteren) skildrer den bidende kulde og de voldsomt hvirvlende snefnug med små figurer, der både stritter i alle retninger og bliver ved med at køre i ring. Hele vejen gennem satsen leger Navarro-Alonso med citater fra Vivaldis vinter-satser, mere eller mindre forvanskede men ofte ganske genkendelige. Han skaber en cirkusagtig og løssluppen stemning, der fuldstændig udarter i virtuose amok-løb. Strygerne bidrager med Vivaldi-musik (som i *Sommeren*), som solotrioen vrænger ad og vender vrangen ud af. Som hos Vivaldi er det her til sidst, at solisterne får lov at folde sig helt ud i vilde virtuoserier.

Concerto in Si minore

Værket er helt uden strygere, kun for Alphas besætning (fløjte, saxofon og vibrafon), skrevet specielt til dette album, som en anden måde at gå til barokmusikken på og samtidig en undersøgelse af trio-formatets mange muligheder i kombination med elektroakustiske effekter. Si minore betyder h-mol, og titlen henviser til Vivaldis koncert for fire violiner i h-mol, RV 580, fra hans opus 3, der består af i alt 12 violinkoncerter med skiftende antal solo-violiner. Det er dog kun i værkets 4. sats at Navarro-Alonso direkte bruger Vivaldis musik.

I **Si minore 1** fornemmer man tydeligt en velkendt barokagtig akkordrundgang, selvom det går langsomt. Satsen er en slags fantasi over barokmusikkens harmoniske grundlag og består faktisk ikke af andet end en akkordrække. Men akkorderne bliver leveret med en meget smuk, enkel og blød lyd, på samme tid rund og glasklar.

Lyden kan minde om et harmonium, hvor klangen nærmest trækkes ud af instrumentet. Det er imidlertid en vibrafon, der spiller en akkordfølge fra Vivaldi, som Navarro-Alonso har digtet videre på. Først er akkordfølgen indspillet på bånd med noden læst bagfra (dvs. sidste takt først, så næstsidste takt osv.), dernæst er indspilningen vendt om (så takterne kommer i rigtig rækkefølge), og denne omvendning bliver så afspillet, samtidig med at vibrafonisten spiller noderne live. Det giver en helt særlig kombination af lyd skabt ved anslag og lyd, der bare vokser frem af sig selv. Fascinerende og tranceagtigt. Man bemærker knap nok fløjte og saxofon, der kun bruges til farvning af klangen.

Si minore 2 er en tour de force for flere lag af vibrafoner – og snart også for saxofon og fløjte. Satsen har intet at gøre med Vivaldi men en hel del med Philip Glass og minimalismen med sine minimale forskydninger inden for en konstant gentagelse af små figurer og forløb. Som i første sats opstår der en tranceagtig tilstand, men på en helt anden måde. Selvom der ikke er nogen reference til Vivaldi, så er der alligevel en klar reference til et karakteristisk træk ved barokmusik generelt: En hyppig brug af motiver eller akkordfølger, der kører i ring og med en fast puls – det man med et oplagt billede kalder "cykel-barok".

Satsen begynder med en ganske enkel vippe-bevægelse mellem to toner (en lille tert), og denne lille musikalske byggesten bliver efterhånden foldet ud i større intervaller og akkordbrydninger og i stadig flere lag. Ved hjælp af en loop-pedal optager vibrafonisten sig selv, mens han spiller, og afspiller straks efter loopet; satsen har op til 6 vibrafonlag. Den konstante perpetuum

mobile-bevægelse inddrager efterhånden også de to andre instrumenter, de giver flere farver til klangen og understreger med deres ansatser det staccato-agtige og dermed det stærkt rytmiske element.

Si minore 3 leger med det forhold, at i barokmusik er forskydninger mellem stemmerne (polyfoni) med til at give rytmisk spændstighed, accentuering og fremdrift. Navarro-Alonso vender det om – her giver de rytmiske forskydninger en forunderlig svæve- eller flydefornemmelse, tilmed med smukke, enkle klange og akkorder.

Satsen begynder med blot en enkelt gentagen tone på vibrafonen. Den bliver oktaveret, efterhånden kommer flere toner til, også i blæserne, og hele tiden rytmisk forskudt. Det er meget vanskeligt at stadfæste en grundpuls, på trods af langsomt tempo og en tilsyneladende fast metrik. Til sidst tynder tonerne ud igen og dør væk. Den særlige klang er skabt ved at trioen spiller tørt og staccato hele vejen, men samtidig kører der et parallelt tape, som doubler samtlige toner og således giver masser af rumklang (reverb).

Si minore 4 er den eneste rent akustiske sats, og her bruger Navarro-Alonso direkte citater fra 1. sats af Vivaldi-koncerten, mere eller mindre forandret. De tre stemmer spiller skiftevis sammen, forskudt eller mod hinanden – altså kontrapunktisk, endnu et af barokmusikkens karakteristika.

Det begynder med et enkelt lille motiv, en faldende bevægelse, der veksler og kører i ring og forskudt mellem de tre solister. Det udvikler sig i flere forskellige omgange og flere forskellige retninger, og med inddragelse af stadig nye citat-bidder. Satsen – og dermed hele værket – slutter med, at det hele samler sig i en klar og entydig reference eller "hommage" til barokmusikken.

Klaus Møller-Jørgensen, 2017

Alpha er et unikt dansk ensemble dannet og bestående af Bolette Roed (blokløjte), Peter Navarro-Alonso (saxofon) og David Hildebrandt (slagtøj), alle uddannet på Det Kongelige Danske Musikkonservatoriums solistklasse. Så tidligt som i 2003 udforskede Alpha som de første denne instrumentkombination og blev med det samme tiltrukket af de mange klanglige muligheder. Alpha fik straks succes og blev dobbelt prisvinder i DR's kammermusikkonkurrence i 2006 og har siden været finalist i flere internationale konkurrencer, nomineret til P2-prisen for samtlige sine CD-udgivelser og nomineret til Nordisk Råds Musik Pris 2009. For Dacapo har trioen udgivet cd'en 'Through the looking glass' med nyfortolkninger af Per Nørgård, Poul Ruders, Hans Abrahamsen og Bent Sørensen samt debut-cd'en 'Alpha'. I 2018 udkommer to nye CD'er: Goldberg-variationerne og en ren improvisations-cd.

Ekkozone blev dannet i 2013 og har hyppigt optrådt på Copenhagen Jazzhouse. Ekkozone står for klassisk avantgarde, minimalisme og cross-over og består af skandinaviske og engelske musikere i forskellige formationer under ledelse af percussionist og dirigent Mathias Reumert. Ensemblet har en forkærlighed for minimalisten Steve Reich's musik og har opført hans mesterværk *Music for 18 Musicians* adskillige gange, bl.a. på Roskilde Festival i 2013. Ekkozone har for Dacapo udgivet 'Ekkozone performs Karsten Fundal' og medvirker på cd'en 'Axel Borup-Jørgensen: Viola Works'.

Slagtøjsspiller, performer og dirigent **Mathias Reumert** (f. 1980) lever og ånder for både klassisk og den eksperimenterende musik. I rollen som solist afsøger han udforskede percussion-verdener og er samtidig en dedikeret fortolker af gårsdagens mesterværker af Xenakis, Stockhausen, Henze og Donatoni. Som leder af det anmelderroste crossover-ensemble Ekkozone afsøger han grænselandet mellem klassisk, world og den helt nye musik.

Mathias Reumert

DDD

Le Quattro Stagioni was recorded in Copenhagen on 14 December 2015

Recording engineer: Mikkel Kroner

Recording assistant and mixing engineer: Daniel Davidsen

Concerto in Si minore was recorded in Copenhagen on 19-20 June 2017

Recording and mixing engineer: Peter Barnow

Mastering by Morten Bue

Produced by Mathias Reumert and David Hildebrandt

© & © 2018 Dacapo Records, Copenhagen

Liner notes: Klaus Møller-Jørgensen

English translation: James Manley

Proofreader: Svend Ravnkilde

Photos: p. 5 © Jette Jørs; pp. 10 & 17 © Thomas Muus

Cover design: Denise Burt, elevator-design.dk

Le Quattro Stagioni was awarded by the Danish Arts Foundation in 2014

This recording was supported by Danish Composers' Society's Production Pool and Koda's Cultural Funds, Musikforlæggerne, and Dansk Musiker Forbund (Danish Musicians' Union)

DACAPO

8.226591

DANMARKS NATIONALE
MUSIKANTOLOGI

Dacapo Records, Denmark's national record label, was founded in 1986 with the purpose of releasing the best of Danish music past and present. The majority of our recordings are world premieres, and we are dedicated to producing music of the highest international standards.

